

KĀRTĪBU ALKSTOŠĀ VIDE

15. oktobrī — Starptautiskā Baltā spieķa dienas ietvaros — Strazdumuižas ciematā un ne tikai, notika dažnedažādi interesanti un svarīgi notikumi. Šogad tajos piedalījās vairākas organizācijas un iestādes. Viena no tām bija arī „Latvijas Neredzīgo bibliotēka” (LNERB), kas jau 4. gadu pēc kārtas rīko pasākumu „Baltā spieķa dziesma 2012”. Arī šogad tas sākas ar **akciju „Baltā spieķa zīme”**, kuras laikā sadarbībā ar VP Ceļu policiju redzes invalīdi tika informēti par Baltā spieķa zīmi, tā lietošanas nosacījumiem, atbilstoši CSN 161. punktam, kā arī aicināti to izmantot tikai galējas nepieciešamības spiesti. Pasākuma vadītāja Gunta Bite aicināja atcerēties sen zināmu patiesību „kas pats sargās, to Dievs sargā!”. Pēc tam notika praktiskā nodarbība, kurā redzes invalīdi šķērsoja ielu akcijas vadītājas uzraudzībā.

Ja jāizdara secinājumi par autovadītāju informētību, tad ar nožēlu jāsecina, ka vēl joprojām daudzi jo daudzi autovadītāji nav informēti un neievēro CSN 161. punkta nosacījumus. Liela daļa no viņiem pat nesamazināja ātrumu.

Līdzīgu akciju 18. oktobrī rīkoja arī Latvijas Neredzīgo biedrības Rīgas pilsētas teritoriālās organizācijas neformālā jauniešu grupa kopā ar Valsts policijas darbiniekiem. Policijas reidā, kas norisinājās uz Kr. Barona ielas, tika novēroti tie paši rezultāti, kas uz Juglas ielas — nezināšana un CSN neievērošana. Tas kārtējo reizi parāda, ka jāturpina šāda veida informatīvās akcijas, taču tām jābūt aizvien skarbākām un plašākām. Kāds no akcijas dalībniekiem izteicās, ka šo jautājumu jāreklamē tikpat bieži cik reklamē šņabi, jo tikai tad informācija nonāks līdz dzirdīgām ausīm.

Par šo jautājumu var diskutēt daudz, jo viedokļi gan autovadītāju, gan pašu redzes invalīdu vidū ir atšķirīgi. Vēlos tikai atgādināt, ka mūsu kā „Latvijas Neredzīgo bibliotēkas” uzdevums ir informēt, nevis pārliecināt. To pašu varu teikt arī par diskusijas tēmām, kuras bibliotēkā tika aizskartas „Baltā spieķa dziesmas 2012” laikā.

Pirmā diskusija bija par tēmu „**KULTŪRVĒSTURISKĀ MANTOJUMA STĀSTS**”. Šī tēma tika izvēlēta tādēļ, ka vienai daļai Strazdumuižā esošajām ēkām, t.sk., arī bibliotēkai, nav ziņu par patiesajiem īpašniekiem, reģistriem Zemesgrāmatā un citiem svarīgiem jautājumiem, kas nepieciešami, lai varētu nodrošināt ēku saglabāšanu un attīstību. Nevienu projektu, kas saistīti ar ēku renovāciju, remontu vai

uzturēšanu, nevar realizēt, ja ēkas īpašumtiesību jautājums nav nokārtots ar ierakstu Zemesgrāmatā.

LNERB pēdējo gadu laikā šis jautājums ir aktualizējies kā vēl nekad, jo nenokārtoto īpašumtiesību jautājumu dēļ nevar uzsākt invalīdu uzbrauktuves projekta realizēšanu, nemaz nerunājot par ēkas renovāciju un saglabāšanu nākošām paaudzēm. Pēc Valsts Kultūras pieminekļu aizsardzības inspekcijas datiem ir redzams, ka ēka Juglas ielā 14 (tātad LNERB) ir fiksēta Valsts aizsargājamo objektu sarakstā ar numuru 8000, kas savukārt norāda uz to, ka ēka pieder valstij un tai būtu par to jābūt atbilstoši likumam „Par kultūras pieminekļu aizsardzību”. It kā viss būtu kārtībā, taču aizdomas radīja piebilde, ka aizsardzība attiecas uz 7. korpusu! Šobrīd adresei Juglas iela 14 nav neviena korpusa, kur nu vēl septītais!

Lai atrisinātu šo jautājumu, LNERB uz diskusiju aicināja Valsts Kultūras pieminekļu aizsardzības inspekcijas Rīgas reģionālās nodaļas vadītāju **Jāni Asari**. Diskusijas gaitā noskaidrojās diezgan šokējošas lietas. Šī brīža Aizsargājamo objektu saraksts neatbilst patiesībai, sakarā ar vēsturiskajām adrešu maiņām. Tas nozīmē, ka „Latvijas Neredzīgo bibliotēka” NAV iekļauta aizsargājamo ēku sarakstā. Vēl trakāk! Inspekcijas pārstāvis paziņoja, ka pēc Zemesgrāmatā esošās informācijas zem bibliotēkas esošā zeme reģistrēta Valsts rezerves zemes fondā, bet pati ēka ir nodota Kultūras ministrijas pārvaldībā, taču tā nav īpašnieks!

Domājot par šo visai interesanto diskusijas pavērsienu, gribot negribot nākas secināt, ka patiesībā viena daļa Strazdumuižā esošo ēku viena pēc otras atraujas no zemes un dreifē bez saimnieka un piederības. Ja nav saimnieka, nav renovācijas, nav uzbrauktuves, nav drošības.

Diskusijas noslēgumā J. Asaris apsoliņa, ka, sadarbojoties ar LNERB, jautājumu par Strazdumuižas teritorijas plānojuma patiesajām adresēm izskatīs pēc iespējas ātrākā laikā un iesniegs grozījumus. Pēc tam dienas kārtībā būs apsekt LNERB ēku, lai virzītu jautājumu par ēkas iekļaušanu Aizsargājamo objektu sarakstā, taču lai to varētu izdarīt, ir jāatrod likumiskais ēkas īpašnieks.

Kur gan slēpjas mūsu muižkungs?

Otra diskusija „**PARAKSTS NEREDZĪGA CILVĒKA DZĪVĒ**” izraisīja gan dalībniekos, gan klausītājos interesi un izvērtās plaši.

Diskusijā piedalījās Latvijas Zvērinātu notāru padomes rīkotājdirektore **Vija Piziča** un padomes priekšsēdētāja **Sandra Jakušenoka**, kā arī Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes Personu apliecināšanu dokumentu departamenta Pasu nodaļas vadītājas vietniece **Dace Kupče**. Valsts zvērināto notāru apgalvojums, ka paraksta zīmodziņi un ar cita cilvēka roku vilktais paraksts nav likumīgs un tam nav seguma (diskusijas fragments pieejams arī internetā www.youtube.com/watch?v=tnR4TQL3VNM), izraisīja skaļas debates. Liela daļa redzes invalīdu, kuri lieto paraksta zīmodziņus iebilda pret likuma prasībām, bet citi tomēr aizdomājās par savu aizsardzību no juridiskās puses un nolēma tomēr iemācīties parakstīties pašiem ar savu roku. Šī diskusija aizsāka ļoti svarīgi tēmu un tās attīstīšanai LNERB ir nolēmusi, sadarbojoties ar LNB Rehabilitācijas centru un Strazdumuižas internātvīdusskolu, darīt visu iespējamo, lai atgrieztu Hebolda rakstam nozīmību un aktualitāti gan skolas

apmācībās, gan rehabilitācijasursos, gan arī bibliotēkas piedāvājumā. Šobrīd LNERB veido unikālu taustāmo grāmatu ar reljefa Hebolda burtiem. Tā būs **Ineses Zanderes** grāmata „**Dieguburti**”. Atvēršana paredzēta decembra sākumā, kurā piedalīsies arī pati grāmatas autore.

Ierobežotā laika dēļ, diskusiju nācās pārtraukt un palika daudz neatbildētu jautājumu, tāpēc mēs aicinām ikvienu, kam ir kādi jautājumi, pateikt par tiem mums un mēs sazināsimies ar atbildīgām institūcijām un sniegsim jums atbildi.

„Baltā spieķa dziesma” šogad piedāvāja pasākuma apmeklētājiem ieklausīties 3 neredzīgu meiteņu muzikālajā priekšnesumā.

Renāte Jakovļeva, kas pasākuma ievadā spēlēja savu sacerēto skaņdarbu klavierēm „Pārdomas” un **Linda Lesiņa**, kas pievienojās viņai dziesmā „Es gribu būt par roku lēnu” patiesībā ir izgājušas mūzikas apmācības LNB Rehabilitācijas centrā, ko vadīja Rīgas Pedagoģijas un izglītības vadības akadēmijas absolvente **Anna Dubovika**. Šis koncerts abām meitenēm bija kā viens no mācību noslēguma pārbaudījumiem. Arī **Anna** pati vēlāk pievienojās meitenēm un spēlēja flautu. Pasākuma apmeklētāji ar skaļiem aplausiem atbalstīja meitenes.

Pasākumu noslēdza folkmuziķe **Anta Enģele**. Arī šoreiz viņas repertuārā bija dziesmas gan latviešu, gan krievu valodā.

„Baltā spieķa dziesma” šogad nodziedāta, taču mēs noteikti zinām, ka nākošgad tā skanēs no jauna. Un atkal mēs meklēsim atbildes un atkal mēs nenoguruši informēsim. Gaidām jūs ar ieteikumiem nākošā gada tēmām, jo tikai kopā mēs esam spēks!

Gunta Bite

„Baltā spieķa zīme 2012” projekta vadītāja

